

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศอินเดีย
๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
[ตอนที่ ๒]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ประเทศอินเดีย ๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ [ตอนที่ ๒]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ใน [ตอนที่ ๑] แทบพระบาท พระศาสดา ข้าพเจ้าได้นำเสนอภาพกิจกรรมและความธรรมะ ณ พุทธคยา ซึ่งเป็นวันแรกของทุกๆ ท่าน ที่ได้สัมผัสและก้มกราบลงแทบรอยพระบาทพระศาสดา ณ บริเวณพระมหาเจดีย์ ที่ซึ่ง ณ กาลครั้งหนึ่ง เมื่อ ๒๖๐๐ ปีมาแล้ว ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เพ็ญเดือนวิสาขะ เวลาเช้า ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม แคว้นมคธ แห่งนี้ พระมหาโพธิสัตว์ทรงพระ

นามว่าเจ้าชายสิทธัตถะ ได้ทรงตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณถึงความเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นการสิ้นสุดการบำเพ็ญพระบารมียาวนานถึงสี่สงฆ์แสนกัป เพื่อที่จะทรงตรัสรู้ความจริง ด้วยพระมหากรุณาที่จะให้สรรพสัตว์ได้รู้ตามเพื่อถึงความสิ้นทุกข์ ไม่กลับมาสู่การเกิดอีกเลย เป็นขณะที่ประเสริฐยิ่งขณะหนึ่งในสังสารวัฏฏ์ของทุกบุคคลในวันนั้นที่ได้มีโอกาสก้มลงกราบแทบรอยพระบาทพระศาสดา ณ สถานที่ซึ่งไม่มีในโลกไหนๆ ในสวรรค์ หรือแม้แต่พรหมโลก

[ตอนที่ ๒] หลากศรัทธา ในตถาคต

ในตอนนี้ เป็นการนำเสนอภาพกิจกรรมของคณะของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ในวันที่ ๒๔ และ ๒๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นสองวันสุดท้ายสำหรับการเดินทางมายังพุทธคยาของคณะฯ ในครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะขอเสนอภาพความศรัทธาของบุคคลต่างๆ ที่มีต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าฯ ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐพระองค์นั้น และต่อเมื่อได้ศึกษาและมีความเข้าใจในพระธรรมที่ทรงแสดงบุคคลย่อมซาบซึ้งถึง พระปัญญาคุณ พระมหากรุณาคุณ และพระบริสุทธิคุณ ว่าเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งแล้วในชาตินี้ ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์และได้พบพระธรรมที่ถูกต้อง ตรง

ตามที่ทรงแสดงไว้ แน่ใจว่า ข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะนำความพระธรรมจากการสนทนาธรรม
ซึ่งท่านอาจารย์ได้แสดง เรื่อง ชีวิตประจำวัน ไว้อย่างไพเราะน่าพิจารณายิ่ง ณ โรงแรม
อิมพีเรียล พุทธคยา ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ มาฝากทุกท่านครับ

ท่านอาจารย์ :

ชีวิตประจำวัน ก็คือ เดียวนี้ ตามความเป็นจริง เพราะฉะนั้น ก็จะเข้าใจได้ว่า พระธรรมที่ทรงแสดง ทรงแสดงความจริงของสิ่งที่กำลังมี ในขณะนี้ และทุกๆ ขณะ จริงๆ แล้ว ก็เป็นชีวิตปกติ ธรรมดาที่สุด แต่ว่า ไม่มีใครเคยรู้มาก่อนว่า สิ่งที่มี เพียงเกิดขึ้น แล้วก็หมดไป แต่เพราะความไม่รู้ ก็ยึดถือว่า เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด แล้วก็ "เป็นเรา"

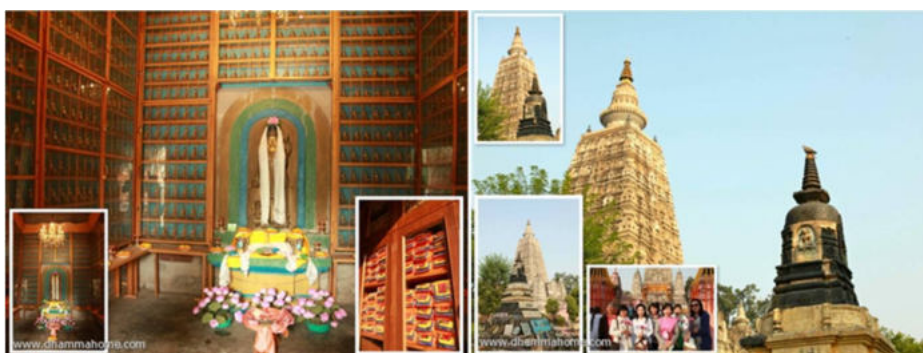

...เพราะฉะนั้น การฟังพระธรรมต้องไม่ลืม พระปัญญา
คุณ ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้ สิ่งที่มี
เป็นปกติ ที่คนอื่น ไม่สามารถจะรู้ได้เลย คือเดี๋ยวนี้...

...การฟัง ไม่ได้หมายความว่า ให้เราหวังว่าเราจะ
เปลี่ยนแปลง หรือว่า ให้เราารู้แจ้งอริยสัจธรรม หหมด
กิเลสโดยเร็ว แต่ตามความเป็นจริงก็คือว่า ขณะนี้ ที่
สำคัญที่สุด ก็คือ "จิต" ถ้าไม่มีจิต อะไรๆ ก็ไม่ปรากฏ
เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็น การพูด การคิด
การทำ ทุกขณะ เป็นไปเพราะ "จิต" ถ้าไม่มีจิต ก็ไม่มีสิ่ง
ต่างๆ เหล่านี้เลย แต่ทุกคนก็ข้าม ลืมจิต คิดว่าเรื่องอื่น
เป็นเรื่องที่สำคัญมาก สิ่งที่ไม่ปรากฏทางตา ทางหู รวมกัน
แล้ว ก็เป็นเรื่องราว เป็นเหตุการณ์ต่างๆ ดูสำคัญ แต่...
ลืม "จิต" ว่า จิตขณะนี้ เป็นอะไร?...

...เป็นโลกะ ความติดข้อง หรือว่า เป็นโทสะ หรือว่า เป็น
ความไม่รู้ เพราะฉะนั้น เพราะไม่รู้จักความจริงของจิต จึง
ควรที่จะรู้ว่า สุขทุกข์ ทั้งหมด ตั้งแต่เกิดในชาตินี้ ในชาติ
ก่อนๆ และต่อๆ ไปก็อยู่ที่ "จิต" นั่นเอง แล้วใครทำให้จิต
เป็นทุกข์ ไม่มีใครอยากเป็นทุกข์เลย แต่ว่าก็เป็นทุกข์กัน
ทั้งนั้นคนละนิดคนละหน่อย มากบ้าง น้อยบ้าง ก็เป็น
เพราะเหตุว่า ไม่รู้จักจิต และเข้าใจผิดด้วย ว่า "จิตเป็น
ของเรา"...

...เพราะฉะนั้น ความไม่รู้ ความเข้าใจผิด มีมานานแสน
นาน ต่อเมื่อไหร่ ได้เริ่มฟังพระธรรม ก็จะเริ่มมีความเห็น
ที่ถูกต้อง เพียงความเห็นที่ถูกต้อง เพื่ออะไร? เพื่อ รู้
ความจริง ตามที่เกิดมาเป็นแบบนี้ ไม่เป็นอย่างอื่น แต่ละ
คนเกิดมาแล้วเป็นอย่างนี้ แล้วจะเป็นอย่างอื่นได้ไหม?
เมื่อวานนี้ก็เป็นแล้ว วันนี้ก็เป็นอย่างนี้ ต่อไปก็จะเป็น
อย่างที่ต้องเป็น ตามการสะสม...

... การฟังพระธรรม ก็คือว่า ให้มีความเข้าใจที่ถูกต้อง
ที่ละเอียดที่ละน้อยในสิ่งที่มี แล้วก็ไม่เคยเข้าใจถูกต้องเลย
ในขณะนี้ มีโอกาสได้ฟังพระธรรม โดยเฉพาะก็คือว่า ณ
สถานที่นี้ ซึ่ง ณ กาลครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคฯ ทรง
แสดงพระธรรม แล้วก็มีผู้ที่เข้าใจ "คำ" ที่พระองค์ตรัสใน
ภาษาที่เขาสามารถที่จะเข้าใจได้ แต่ก็กล่าวถึง สิ่งที่มีจริง
เพราะฉะนั้น ไม่ว่าใคร กำลังฟัง ในภาษาไหน ก็เข้าใจ
ตามความเป็นจริงว่า กำลังพูดถึง สิ่งที่มีจริง เดียวนี้...

...เมื่อวานนี้ ผ่านไปหมดแล้ว และเราก็พูดถึงเรื่อง
ความคลาดเคลื่อนต่างๆ การที่หวังไว้ว่าจะเป็นอย่างนี้
แล้วก็ไม่เป็นอย่างที่คิด แล้วก็หมดไปแล้วด้วย แม้ฟัง
อย่างนี้ ก็ไม่ทราบว่าจะแต่ละคนคิดอย่างไร? ใครรู้ความคิด
ของคนอื่นบ้าง? ฟังแล้ว สนทนากันต่อหรือเปล่า? ต่างคน
ต่างคิดต่อไปอีก หรือว่า ก็ลืมไปแล้ว เพราะว่า จริงๆ แล้ว
ก็เป็นสิ่งที่ ผ่านไปแล้ว เพราะฉะนั้น สิ่งที่ผ่านมาแล้ว ไม่
มีใครสามารถที่จะตามไปแก้ไขได้ แต่สิ่งที่จะเกิดต่อไป
ต้องมาจากการที่ ขณะนี้ เป็นกุศล หรือว่า อกุศล ไม่มีใคร
สามารถที่จะทำอะไรได้เลย นอกจากเข้าใจความจริงว่า
เป็นสิ่งที่เกิด ตามเหตุ ตามปัจจัย ของแต่ละคน...

...เพราะฉะนั้น เราก็เกิดมาแล้ว เคยฟังธรรมะมาแล้ว
นานพอควร ไม่ต้องคิดเฉพาะในชาตินี้ ถ้าในชาติก่อนๆ
ไม่เคยฟังมาก่อนเลย จะไม่มีความสนใจ ที่จะฟังต่อไป
เพราะเหตุว่า ดูเหมือนว่า จะมีประโยชน์อะไร? ต่อการที่
จะเกิดมาสั้นๆ แล้วก็จากโลกนี้ไป ก็สนุก สบายเสีย ไม่
ดีกว่าหรือ? แต่ว่า ความจริงให้ทราบว่า ที่เราคิดว่า สนุก
สบายเนี่ย นานแค่ไหน? ชั่วขณะจิต ที่เกิดขึ้น แล้วก็หมด
ไปแล้วก็ไม่มีอะไรเหลือเลย สักอย่างเดียว...

...เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น จะรัก จะชัง จะโกรธ จะพยายาบท จะคิดว่า อะไรๆ ก็ตาม เป็นสิ่งสำคัญ ลืมว่า ที่สำคัญกว่านั้น คือ "จิต" ของตัวเอง เมื่อไหร่ที่ได้เข้าใจ จิตของตัวเองถ่องแท้ ก็จะทำให้เห็นว่า ไม่มีใครสามารถที่จะ ช่วยให้จิตซึ่งเต็มไปด้วยความพยายาบท หรือความโกรธ หรือความรัก หรืออะไรต่างๆ ความริษยา ความมานะ สำคัญตน ให้ออกไปจากจิต ได้เลย ไม่มีใครทำได้เลย สิ่ง ที่สะสมมานาน แสนนาน ด้วยความไม่รู้ ด้วยการยึดถือ ว่าเป็นเรา เหนียวแน่นมาก ทำให้เข้าใจว่า เป็นคนอื่น แล้วก็โกรธคนอื่น ที่ทำให้เราไม่สบายใจ หรือว่า เป็นทุกข์ แต่ความจริง "จิต" ไม่มีใครสามารถทำร้ายได้เลย "อยู่ ภายนอก" ที่สุด แต่เพราะความไม่รู้ ก็ทำให้เกิดธาตุ ที่เกิด กับจิต เป็น "ธาตุ" ที่ไม่ดี ไม่งาม ประทุษร้ายด้วย ให้เกิด โทษด้วย แต่ก็ไม่รู้ตัวเลย...

...เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้ ณ สถานที่ที่ได้มีโอกาสกราบ
นมัสการพระคุณของพระรัตนตรัย พระพุทธรัตนะ พระ
ธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ แม้แต่ทุกคำที่เอ่ยถึง ต้อง
เข้าใจด้วย "รัตนะ" คือ สิ่งที่ประเสริฐสุด ไม่มีสิ่งอื่นเปรียบ
ได้เลย คือ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่ศึกษา
พระธรรมเป็นใคร? ที่รู้ว่า เจ้าชายสิทธัตถะได้ตรัสรู้ เป็น
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแสดงธรรม แล้วก็
ปรินิพพาน แต่ ตรัสรู้อะไร? แสดงธรรมอะไร? ไม่รู้ความ
เป็นรัตนะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งหมายความว่า
พระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ และพระมหา
กรุณาธิคุณ...

...ถ้าพระองค์ไม่ทรงบำเพ็ญพระบารมี เราทุกคน ไม่มีโอกาสจะได้ยิน ได้ฟัง แม้คำว่า สิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ ในขณะที่นี้เป็นสิ่งที่ควรรู้อย่าง เพราะว่ามันหมดไปแล้ว ก็ไม่ได้กลับมาอีก สิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น ก็ยังไม่เกิดขึ้น แล้วก็ไม่มีใครสามารถรู้ด้วย ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ทุกขณะ ตั้งแต่เกิด จนตาย เพราะฉะนั้น โอกาสที่จะได้ยิน ได้ฟัง ก็ควรที่จะเป็นการระลึกถึงพระพุทธานุคุณ ซึ่งไม่มีใครเปรียบได้ที่ทรงแสดงพระธรรม "ธรรมรัตนะ" คือ คำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้รู้ว่า เราไม่ดี ดีไหม? หรืออยากจะได้ยินคำว่า เราดีมาก อย่างนั้น อย่างนี้ แต่ว่าตามความเป็นจริง ถ้าใครบอกอย่างนั้น เขารู้ความจริงหรือเปล่า?...

...เพราะว่า ความไม่ดี เริ่มตั้งแต่การไม่สามารถที่จะเข้าใจความจริง ของสิ่งที่กำลังมี ในขณะนี้ เป็นเหตุให้เกิด การยึดมั่น ติดข้อง แล้วก็เป็นเหตุ ให้มีการกระทำ สิ่ง ต่างๆ ด้วยความยึดมั่น ด้วยความติดข้อง เพราะความ ติดข้องสิ่งที่ปรากฏ และยึดถือว่า เป็นเรา ไม่มีอะไรจะ สำคัญเท่า ใครสำคัญกว่าเรา? ลองคิดดู? ไม่มีเลย ตัวเอง เป็นที่ตั้งของการที่จะทำให้ชีวิตดำเนินไปในทางที่ แล้วแต่ว่า จะเข้าใจความจริง หรือว่า ไม่เข้าใจความจริง อย่างที่ได้ผ่านมาแล้ว ในอดีตกาล นานแสนนาน...

...ไม่มีใครสามารถที่จะรู้ชาติก่อนได้เลย เคยเกิดเป็นใคร? ที่ไหน? แต่ชาตินี้รู้ค่ะ เกิดเป็นอย่างนี้ ใครก็ทำให้เกิดไม่ได้เลย นอกจาก ทำเอง เป็นอย่างนี้ เพราะทำเอง เกิดมาเป็นอย่างนี้ ทำเอง ให้เป็นอย่างนี้ ให้เป็นคนนี้ ให้คิดอย่างนี้ ให้ทำอย่างนี้

เพราะฉะนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือว่า เมื่อได้ฟังพระธรรมแล้วอย่าผ่านไป โดยการที่ไม่เคารพในพระมหากรุณาคุณของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงแสดงธรรมะ ให้เรารู้ความจริง และความจริงที่ควรรู้อย่างนี้ ก็คือว่า ยังไม่ได้รู้สิ่งที่มีจริงๆ ในขณะนี้ แต่สามารถรู้ได้ เหมือนกับผู้ที่รู้มาแล้ว และประโยชน์ของความรู้ยิ่ง ก็คือว่าสามารถที่จะละ สิ่งที่ไม่ดี ที่สะสมมานานแสนนาน ในจิตของแต่ละคนได้...

...เพราะฉะนั้น "เริ่มรู้" ว่า จิตที่ไม่ประกอบด้วยปัญญา
ความเห็นถูก ต้องเป็นจิตที่ไม่ดี แล้วมาก แล้วนานด้วย
ไม่มีที่บรรจุได้เลย เพราะเหตุว่า ไม่สามารถที่จะนับขณะ
จิตได้ ตั้งแต่แสนโกฏกัปป์ มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้..

...เพราะฉะนั้น พระธรรมที่ได้ฟัง หรือ แม้ความดีที่เกิดขึ้น
ทรงอุปมาว่า เหมือนหยดน้ำ ที่ละหยด เทียบกับวันนี้ทั้ง
วัน ตั้งแต่เข้ามา เป็นอกุศลมากเท่าไร แล้วก็มีหยดน้ำ
สักกี่หยด? แค่น้ำ...ตื่นมาแล้วนี่ มีหยดน้ำหรือยัง?
หรือว่า เต็มไปด้วยอกุศล? แต่ว่า หยดน้ำของคุณความดี
แม้เพียงเล็กน้อย แต่เป็นสิ่งที่มีความหาศาลที่ละหยด ที่ละ
หยด ด้วยความอดทน ขันติบารมี ด้วยสัจจะ ความจริงใจ
ที่มีความมั่นคงว่า สิ่งที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดง รู้ได้
แน่นอน...

...ความจริง ขณะนี้ก็ปรากฏ เห็น ไม่ใช่ ได้ยิน "เห็น" ไม่
สามารถที่จะ "ได้ยิน" ได้เลย เพราะเห็น กำลังมีสิ่งที่เพียง
ปรากฏให้เห็น ส่วน "ได้ยิน" ก็ไม่สามารถที่จะ "เห็น" อะไร
ได้ในขณะที่ "ได้ยิน" มีแต่ "เสียง" และ "ธาตุ" ที่กำลังได้ยิน
เสียง แต่พร้อมกันไม่ได้เลย เพราะความจริงของจิตก็คือ

ว่าธาตุรู้ ซึ่งเป็นใหญ่ เป็นประธานในการเกิดขึ้น และรู้สิ่ง
ที่กำลังปรากฏ "เดี๋ยวนี้" ค่ะ นี่คือ "จิต" ที่กำลังเห็น กำลัง
รู้สิ่งที่ปรากฏ และ เดี่ยวนี้ "จิต" ก็กำลังได้ยินเสียง...

...จิต เป็นธาตุที่เกิดขึ้นแล้วดับ ทีละหนึ่งขณะ ทันทีที่จิตดับ
ลงไป ก็เป็นปัจจัย ที่จะทำให้จิตขณะต่อไป เกิดสืบต่อ
ทันที ใครรู้บ้าง? นี่คือ สัจจะ วาจาจริงที่จะนำไปสู่ การรู้
ความจริง ที่ประเสริฐยิ่ง ซึ่งมีอยู่ทุกขณะ ในขณะนี้...

...เพราะฉะนั้น ต้องอดทนจริงๆ ในการ "ฟัง" แล้วก็พิสูจน์
ว่า สิ่งที่ได้ยินได้ฟัง จริงหรือเปล่า? สิ่งที่เป็นจริงนี้ มี
ประโยชน์ไหม? หรือว่า ยังคงไม่รู้ดีกว่า จะต้องเสียเวลารู้
ทำไม?...

...แต่ว่าความจริง เกิดมาแล้วต้องแก้ ต้องเจ็บ ต้องตาย
และ ก่อนนั้นก็ถือว่า เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น คิดนึก ตลอด
ไม่มีใครยับยั้ง หยุดยั้ง การเกิดขึ้นเป็นไปของจิตได้เลย
ลองย้อนไป ตั้งแต่เกิดมา อกุศลมาก หรือ กุศลมาก? ถ้า
เป็นอกุศลมาก ในอดีต ก็ถึงเวลาหรือยัง? ที่จะเป็นกุศล
มากๆ เท่าที่จะเป็นไปได้ ด้วยความเข้าใจที่ถูกต้อง ว่า
ขณะนี้ สิ่งที่มีจริงๆ เกิดดับ ไม่ใช่เรา การที่คิดจะละโลภะ
โทสะ โมหะ ริษยา หรือว่า มานะ สำคัญตนใดๆ ไม่มีทาง
เป็นไปได้เลย ตราบใดที่ "ยังเป็นเรา"

...เพราะฉะนั้น ก่อนอื่นที่จะต้องรู้ คือ ความจริง ที่ได้
สะสมมา ไม่มีใครยับยั้งความคิดได้ ถ้าจะเปรียบอุปมา
ในโลกที่มีดสนิท ยังไม่เห็น เพราะฉะนั้น จะสว่างไม่ได้
ขณะนี้ ก็มีเสียงปรากฏ นิดหนึ่ง ไม่สว่างเลย เล็กๆ น้อยๆ
สิ้นมาก แล้วก็ หดไปแต่ละทาง เดี่ยวทางตาเห็น ทางหู
ได้ยิน ทางจมูกได้กลิ่น ทางลิ้นลิ้มรส แต่ไม่ว่าสิ่งใดจะ
เกิดขึ้น ปรากฏ ในความมืดนั้น ความคิดถึงสิ่งนั้น เริ่ม
ทันทีแม้ในความมืด หรือว่า ในขณะที่ลืมตาเห็นสิ่งต่างๆ
"ความคิด" ก็เกิดขึ้นทันที ต่อจากที่เห็น ใครรู้คะ?...

...ไม่มีทางที่คนธรรมดาสามัญจะคิดเองได้ แต่ว่า มีผู้ที่
ทรงตรัสรู้ และทรงแสดงให้ผู้ได้เห็นประโยชน์ ของการที่
เกิดมาแล้ว ต้องจากทุกสิ่งทุกอย่างไป โดยไม่รู้ความจริง
หรือว่า เริ่มรู้ความจริงสะสมไป ทีละเล็กทีละน้อย ไม่ต้อง

หวังอะไร ที่จะหมดกิเลสอย่างรวดเร็วเป็นไปไม่ได้ เพียงเห็น
ค่า ของการที่มีโอกาส ได้ยิน ได้ฟังความจริง ซึ่งไม่มีใคร
สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้เลย เกิดแล้วไม่แก้ไม่ได้ ไม่
เจ็บไม่ได้ ไม่ตายก็ไม่ได้ แล้วยังงัย? แล้วก็ลืมชาติก่อน
หมด ชาตินี้ก็เช่นเดียวกัน พอเกิดใหม่ก็เป็นคนใหม่ ชาติ
ก่อนเป็นใครก็ไม่รู้...

... แต่ละคนที่นี่ เราจะเคยเป็นญาติ พี่น้องมิตรสหายกัน
มา หรือจะเป็นศัตรู หรือจะเคยประทุษร้ายกัน ก็แล้วแต่
ไม่มีใครสามารถที่จะจำได้เลย แต่ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็ผ่าน
ไปแล้ว...

...การที่แต่ละคนสะสมอะไรมา ก็ปรากฏที่หน้าตา รูปร่าง
ชีวิต ความเป็นอยู่ วงศาคณาญาติ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็น
เพียงสิ่งที่ปรากฏ ให้เห็น การสะสมของ "จิต" ซึ่งเป็นเหตุ
ที่จะให้ แม้ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิด ก็เป็นไปตามจิต ซึ่ง
เป็นกุศลบ้าง เป็นอกุศลบ้าง...

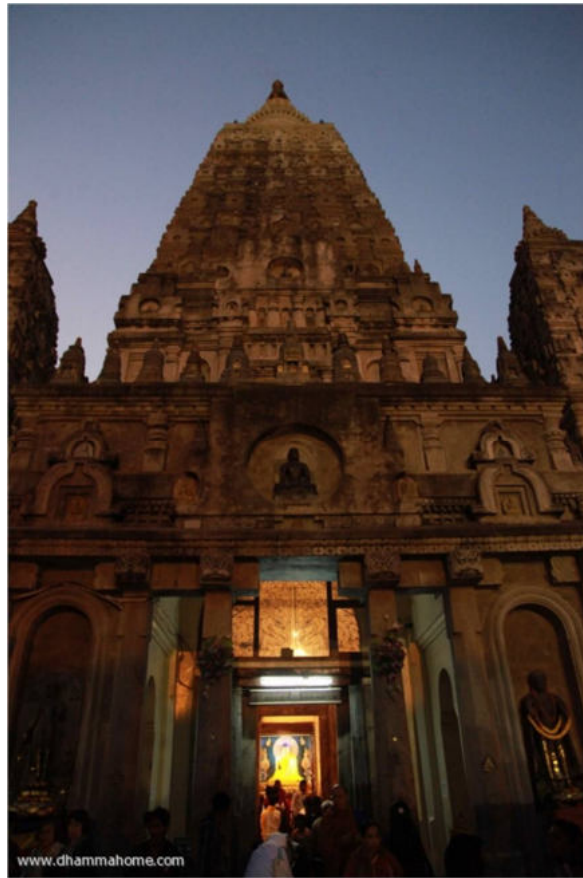

...เมื่อได้ฟังพระธรรมแล้วก็ควรจะเป็นเวลาที่เริ่มรู้ว่า ไม่มีอะไรดีในชีวิต ประเสริฐเท่ากับ การได้เข้าใจ สิ่งที่กำลังมีในขณะนี้ ซึ่งยาก ลึกซึ้ง ละเอียด แต่ว่า สามารถที่จะรู้ได้จริงๆ ที่ละเอียดที่ละน้อยค่ะ...

...ทุกอย่างเมื่อวานนี้ จะเกิดอะไร จะทำอะไร ก็เป็น
ธรรมดา ส่องไปถึงการสะสมว่า ถ้าไม่เคยสะสมมาอย่าง
นี้ จะคิดอย่างนี้ไหม? เพราะฉะนั้น ชีวิตก็เป็นปกติ การ
สนทนาธรรมก็เป็นปกติ เพื่อที่จะเป็นการสะสมความ
เข้าใจ มันคงขึ้น

ต่อแต่นั้น ทรงลิขิตว่า พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญบารมี ๑๐ ทัศ อย่างนี้ ทรงจุติจากชั้นดุสิต ทรงถือปฏิสนธิในพระครรภ์พระมารดา การเปิดโลกได้มีแล้วอย่างนี้ เมื่อทรงอยู่ในพระครรภ์มารดา ชื่อนี้ได้มีแล้วเมื่อทรงอยู่ครอบครองเรือน ชื่อนี้ได้มีแล้วเมื่อเสด็จออกพระมหาภิเนษกรมณ์อย่างนี้ ทรงเริ่มตั้งความเพียรอันยิ่งใหญ่อย่างนี้ ทรงบำเพ็ญทุกรกิริยาอย่างนี้ เสด็จขึ้นสู่ควมมหาโพธิ ประทับนั่งบนอปราจิตบัลลังก์แล้ว ทรงแทงตลอดสัพพัญญุตญาณ เมื่อทรงแทงตลอดสัพพัญญุตญาณ เป็นอันมีการเปิดโลกแล้วอย่างนี้ ในชื่อว่ารัตนะเห็นปานนี้ อันไม่มีในโลกพร้อมกับเทวโลก ดังนี้ ทรงลิขิตพระพุทธคุณทั้งหลายโดยเอกเทศอย่างนี้ว่า

ทรัพย์เครื่องปลื้มใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ในโลกนี้หรือ โลกอื่น

หรือ รัตนะไดอันประณีตในสวรรค์

ทรัพย์และรัตนะนั้น เสมอด้วยพระตถาคตไม่มี

พุทธรัตนะแม้นี้ เป็นรัตนะอันประณีต

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ์จงมี ดังนี้

พระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิคาย อุปรปัณณาสก์ เล่ม ๓ ภาค ๒ - หน้าที่ ๓๕๓

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

